

Arrest

nr. 87 736 van 18 september 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 13 maart 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 13 februari 2012 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 6 april 2012 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 juli 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 augustus 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat B. SOENEN en van advocaat T. BRICOUT, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 16 april 2010 dient verzoeker een asielaanvraag in. Deze resulteert in de beslissing van 13 mei 2011 van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen die de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen. Het beroep dat verzoeker tegen deze beslissing aantekent leidt tot het arrest nr. 65 573 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, uitgesproken op 12 augustus 2011, dat de afstand van het geding vaststelt.

Op 13 februari 2012 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten-asielzoeker (bijlage 13quinquies). Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden:

"In uitvoering van artikel 75, § 2 / artikel 81 en artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, vervangen bij het koninklijk besluit van 19 mei 1993 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt aan

de persoon die verklaart te heten I. R. (...) geboren te Podujeve , op (...)

en van nationaliteit te zijn Kosovo

het bevel gegeven het grondgebied te verlaten.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 16/05/2011 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermings-status genomen.

Op 12/08/2011 werd door de RVV de afstand van het geding vastgesteld.

Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 7 (zeven) dagen."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker aan: *"Schending van het art. 62 Vreemdelingenwet – motiveringsverplichting; Schending van de art. 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen; Schending van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, en de zorgvuldigheidsverplichting; Schending van art. 8 E.V.R.M."*

Het middel luidt als volgt:

"4.1.Dat de bestreden beslissing, genomen ten aanzien van de verzoeker kennelijk onzorgvuldig is.

De overheid moet met kennis van zaken beslissen en de betrokken belangen zorgvuldig inschatten en afwegen, derwijze dat particuliere belangen niet nodeloos worden geschaad.

Het zorgvuldigheidsbeginsel dringt zich op aan de bevoegde overheid.

4.2.De verzoeker heeft ernstige redenen om de vernietiging te vragen van het bevel om het grondgebied te verlaten.

4.2.1.De verzoeker heeft een relatie met een Belgische onderdaan.

Zijn partner is S., S. (...) en haar rijksregisternummer is (...).

Verzoeker en zijn partner wonen op hetzelfde adres te Ternat en zij hebben trouwplannen.

4.2.2.De verzoeker geniet op grond van artikel 8 E.V.R.M. van het recht op eerbiediging van zijn gezinsleven.

Door hem te verplichten naar Kosovo terug te gaan wordt dit recht in hoofde van de verzoeker geschonden.

De verzoeker meent dat hij een reëel en effectief gezinsleven kan invoeren.

Artikel 8 Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens stelt meer bepaald dat een feitelijke duurzame en daadwerkelijke band, een aanhoudend en werkelijk samenleven tussen beide partners moet aangetoond worden (zie Commissie EGGS tegen Zwitserland, 14 juli 1977, nr. 7.289/75, D&R, 9, 57, en Commissie X. tegen D.B.R., 2 mei 1978, nr. 7.770/77, D&R, 14, 175)

4.2.3.De inmenging vanwege de overheid in het gezinsleven, mag niet disproportioneel zijn ten opzichte van het rechtsbelang dat de overheid inroept ter rechtvaardiging van die inmenging.

In casu is het bevel om het grondgebied te verlaten en de verplichting naar Kosovo terug te keren, echter disproportioneel ten opzichte van het belang dat de overheid inroept.

a)- Enerzijds is het belang dat de Belgische overheid ter zake heeft (soevereiniteit over de toegang tot het grondgebied voor vreemdelingen) uiterst beperkt omdat om redenen van het gezinsleven van de verzoeker, een visum annex machtiging, moeilijk kan geweigerd worden, temeer daar er in hoofde van de verzoeker geen redenen van openbare orde of openbare veiligheid inroepbaar zijn.

b)- Anderzijds houdt de verplichting om het grondgebied te verlaten in dat de verzoeker voor onbepaalde duur van zijn partner gescheiden dient te leven, met de onzekerheid niet te weten wanneer hij opnieuw bij haar kan vertoeven.

Bovendien kan de echtgenote van de verzoeker, na het afsluiten van het huwelijk, tijdens deze periode - waarvan de duur niet te bepalen valt, maar die zeker langdurig zal zijn -, onmogelijk volgen naar Kosovo omwille van professionele en familiale verplichtingen.

Daarenboven is het bevel om het grondgebied te verlaten en dus de inmenging in de privé-sfeer, met name de verplichting naar Kosovo terug te gaan, geenszins pertinent.

De verplichting is trouwens niet noodzakelijk om het door de overheid vooropgestelde doel (soevereiniteit over de toegang tot het grondgebied voor vreemdelingen) te bereiken, omdat het ingeroepen artikel 8 E.V.R.M. primeert boven elke bestuurlijke beslissing.

4.3. De bestreden beslissing dient derhalve vernietigd te worden."

2.2.1. De verwerende partij werpt de exceptie van het gebrek aan belang op omdat de vernietiging van de bestreden beslissing geen nuttig effect kan sorteren nu verzoeker illegaal in het land verblijft. Voorts bespreekt de verwerende partij de argumentatie van het verzoekschrift.

2.2.2. De verwerende partij merkt op in haar nota:

"Motiveringsplicht

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat het bevel om het grondgebied te verlaten zowel formeel als materieel gemotiveerd is.

Het bevel voorziet:

"(...)".

De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende" zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat het determinerende motief op grond waarvan de beslissing is genomen wordt aangegeven.

Het bevel vermeldt uitdrukkelijk de motieven waarop het steunt.

Algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur

Verzoeker slaagt er dan ook niet in te bewijzen dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris van Migratie- en Asielbeleid op onredelijke of onzorgvuldige wijze zou hebben gehandeld. De verwerende partij heeft niets anders gedaan dan de wet toepassen.

De verzoeker verblijft in België illegaal, zonder in het bezit te zijn van geldige paspoort met geldig visum.

Het bevel om het grondgebied te verlaten is het redelijk gevolg van dit illegaal verblijf. De verwerende partij heeft de wet toegepast op verzoeker op dezelfde manier waarop zij deze zou toepassen op ie persoon in dezelfde omstandigheden, juist om het vertrouwensbeginsel te respecteren.

Het bevel om het grondgebied te verlaten is niet disproportioneel ten opzichte van het belang van de overheid. Het belang van de overheid is gewoon de wet toepassen op het Belgisch grondgebied. De proportionaliteit van een maatregel wordt beoordeeld ten opzichte van de feiten, en niet ten opzichte van het belang van de overheid.

Bovendien, oefent de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen slechts een marginale toetsingsbevoegdheid uit en is niet bevoegd zijn beoordeling van de feiten in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. R.v.St., nr. 101.624 van 7 december 2001).

Artikel 8 EVRM

De verzoeker stelt dat zijn recht op gezinsleven geschonden zou zijn als hij terugkeert naar zijn land van herkomst omdat hij een relatie heeft met een Belgische vrouw en omdat zij hem niet kan volgen naar Kosovo.

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat indien het recht op het gezinsleven van de verzoeker daadwerkelijk daardoor geschonden zou zijn, dit slechts het gevolg zou zijn van de afstand van geding door de verzoeker in de asielprocedure.

De verzoeker heeft geen familie in België noch kinderen. Hij verblijft hier slechts sinds 2010. Het kan moeilijk aangenomen worden dat het recht op gezinsleven geschonden is, aangezien verzoeker niet getrouwd is noch kinderen heeft en zijn familie zich in het land van herkomst bevindt.

Het middel is ongegrond."

2.3.1. Wat de opgeworpen exceptie betreft blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker onder meer de schending van artikel 8 EVRM aanvoert. Het onderzoek van een exceptie vergt een bespreking van de middelen.

2.3.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, die onder meer stellen dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, hebben tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werd genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name naar artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en naar het feit dat verzoeker in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten omdat hij niet in het bezit is van een geldig paspoort met geldig visum.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet “verder” te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing “het waarom” of “uitleg” dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, dit louter feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en 27 juni 2007, nr. 172.821).

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Waar verzoeker de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert, voert hij de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624,).

De bestreden beslissing is genomen in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet. Verzoeker betwist niet hij dat geen geldig paspoort met geldig visum heeft. Dit volstaat om toepassing te maken van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet. Waar verzoeker betoogt dat hij een relatie heeft met een Belgisch onderdaan met wie hij trouwplannen heeft en met wie hij samenwoont, merkt de Raad op dat deze loutere vaststelling verzoeker niet vrijstelt van de verplichting in het bezit te zijn van de vereiste documenten om het Rijk binnen te komen en er te verblijven en verzoeker de daartoe geëigende procedure dient te volgen teneinde desgevallend op basis van die elementen een verblijf te verkrijgen mits te voldoen aan de wettelijke vereisten. Verzoeker toont niet aan dat hij vooralsnog hieraan voldoet en beschikt vooralsnog slechts over een voorlopige verblijfstitel in afwachting van een beslissing over de gedane aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie. Het louter hebben van een relatie volstaat niet.

Verzoeker maakt derhalve met het voorgaande niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen.

Waar verzoeker meent dat artikel 8 EVRM is geschonden, luidt dit artikel als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’ noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

Het begrip ‘privéleven’ wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beide, is een feitenkwestie.

In casu verwijst verzoeker naar de band die hij heeft met de Belgische partner met wie hij samenwoont. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker samenwoont, een verklaring van wettelijke samenwoonst heeft afgesloten en slechts na het nemen van de bestreden beslissing een aanvraag heeft ingediend voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie.

Waar nog kan aangenomen worden dat verzoeker, die pas in april 2010 naar België is gekomen, inmiddels een gezin heeft gesticht met zijn Belgische partner wijst de Raad erop dat verzoeker in casu een eerste toelating tot verblijf in het Rijk vraagt. Wanneer het om een eerste toelating gaat dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de ‘fair balance’-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is artikel 8 van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Inzake immigratie heeft het EHRM bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18

februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Noch uit het administratief dossier, noch uit het verzoekschrift blijkt dat er concrete hinderpalen aangevoerd of vastgesteld kunnen worden voor het leiden van een gezinsleven elders. Verzoeker stelt weliswaar in zijn verzoekschrift dat *“Bovendien [...] de echtgenote van de verzoeker, na het afsluiten van het huwelijk, tijdens deze periode - waarvan de duur niet te bepalen valt, maar die zeker langdurig zal zijn -, onmogelijk [kan] volgen naar Kosovo omwille van professionele en familiale verplichtingen”*, maar toont niet in concreto aan waarom het gezinsleven elders niet mogelijk zou zijn. Verzoeker beperkt zich tot het uiten van een louter vage bewering, niet gestaafd met enig begin van bewijs. De bestreden beslissing sluit niet uit dat verzoeker een visum aanvraagt met het oog op gezinshereniging in België. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezinsleven van verzoeker niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari 1996, Gul/Zwitserland, 22 EHRR 228). Met betrekking tot zijn privéleven voert verzoeker geen andere elementen aan.

Verzoeker toont niet aan dat de bestreden beslissing disproportioneel is genomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Verzoeker voert geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken, zodat zijn grief samenvalt met het voorgaande. Dit onderdeel is ongegrond.

Waar verzoeker nog in het kopje van het middel de schending aanhaalt van *“algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur”*, laat hij na aan te duiden welke beginselen van behoorlijk bestuur hij voor het overige als geschonden ervaart. Bij gebreke aan een precisering van de rechtsregel is dit onderdeel onontvankelijk.

Het enig middel is ongegrond.

2.3.3. Gelet op deze vaststelling dient er niet te worden ingegaan op de opgeworpen exceptie.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien september tweeduizend en twaalf door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. BEELEN